

Високогірна обсерваторія з великою радістю повідомила землян про відкриття в "Туманності бігбордів" невідомої сонячної системи. Через п'ятнадцять хвилин приголомшлива інформація сягла поверхні Червоної планети, з якої екіпаж земельюту вже з нетерпінням чекав старту додому. Командир земельюта прийняв рішення майнути на провідини сусідів. Маленька, тендітна і терпелива планетка мала вигляд з'гвалтованої, про що галасливо повідомляли глибокі рани мертвих кар'єрів, лишайні струпи вирізаних лісів, а на клаптиках худючих діляночок буяли фантастичні конопляні зарослі.

– Або пан, або пропав! – Різко махнув рукою командир. – Сідаємо. А там що буде, те й буде.

– А як підпалимо оті бур'яни, або рештки лісопоясів? – Жажнувся бортовий зоолог. – Удадіємо...

Бортовий інженер зареготав:

– Ти ж дома, на рідній Землі, не вчадів.

– Дома всі ми вже адаптовані до кіптяви і смороду. А тут же інша хімія, – не здавався зоолог.

– Хімія – в усьому світі хімія, – бортінженер поплескав по плечу невгамовного зоолога. – У нас ЦЕ ТРИ АШ П'ЯТЬ і у них так само...

– Та невже! – Радісно потер руками бортовий кухар. – Отже, ми першими посмакуємо космічною самогонкою.

– А перед нашим відльотом на Червону планету під Полтавою люди знайшли закваску зі сміття. – Кухар плескав по лівій черпаком. – Якійсь "винахідник" аж з міста Лева з великою любов'ю до Григорія Сковороди, Івана Котляревського, Миколи Гоголя вирішив, що Сорочинський ярмарок без того подарунку до свого чергового святкування не доживе.

Тим часом штурман вибрав місце для посадки. Гуркіт двигунів стих. Раптом транспортний засіб одною ногою провалився в глибоку яму і ледь не перевернувся. Екіпаж розплатився синкаками за те, що не пристебнувся вчасно пасками безпеки.

– І в нас такі дороги, – потираючи синяка на лобі, мовив борт-радист.

Капітан земельюта оговтався від переляку і до команди:

– Уважно роздивляємось, де ми і хто нас зустрічає.

– Та хіба з такого бур'яну що побачиш? – Простогнав бортовий лікар.

Аж ось крізь бур'яни прoderлись тендітні постаті в чорному одязі з зображенням на кашкетах якогось незрозумілого символу.

– Дивіться, дивіться! – Вигукнув бортмеханік. – І їхня поліція в такій же формі, як у нас.

– Та не бійтесь їх. – Відкрив люк. – Бачите, які вони перелані. Видно, набрані після люстрації.

– Хто ви і звідки? – Жестами і мигами намагалися допитатись господарі.

Штурман розклав зоряну карту і пальцем ткнув на зображення нашої галактики, а потім нашої сонячної системи.

– Не читали і не чули про вас нічого, – низькорослий рукавом форми витер носа. – Але ж ви сіли на приватизоване поле і маєте негайно забратися геть.

– Нам би ближче до газової труби, – підступив до тубільців бортмеханік. – У нас пусті баки.

– Так у нас вже давно нічого свого немає, – гуртом почали пояснити тубільці, – все привозне: і нафта, і газ, і вугілля. Вже допалюємо пеньки і бур'яни.

– Хлопці-і, – вигукнув командир корабля і махнув правицею.

Всі замовкли і вперлися поглядами у бік, куди показував командир корабля. А там, вздовж глибоких свіжих слідів від автомобільних коліс, вивершувалися купи рештків тварин, різноманітного сміття і стояв нестерпний сморід.

Зоолог відірвався від гурту і обережно наблизився до найближчої купи свіжого сміття. Ось він нагнувся, взяв у правицю густо списаний папір і кинувся до своїх, викрикуючи:

– Дивіться! Дивіться, що я знайшов!

– Цікаво було б знати, що ж там написано, – розчаровано промовив штурман.

– Але ж без перекладача...

– Навіщо перекладач! – Радісно вигукнув зоолог. – Тут все написано по-земному, по нашому. "Місто лева вітає сусідів Світу і пропонує тісну співпрацю у вирішенні світової проблеми екології".

– А у вас леви водяться? – Зоолог спитав охоронників.

– Кажуть, що колись були...

– А лев'яче місто є?

– Якщо вийти з бур'янів, то відкриється панорама нашої столиці.

– А чого ж нас, землян, ніхто не зустрічає?

– Бо всі думають, що й ви своє сміття привезли.

– А чому ж не затримали сміттевозів?

– Не маємо права, – розвела руками охорона. – Демократія. Хто що хоче, то те й робить.

А над кварталами міста розправив крила великий транспортант і підніс аж до хмар крикливий заклик:

– Слава сміттевозам! Землянам слава!

Анатолій САМОЙЛЕНКО

СМІТТЕВОЗАМ

СПАВА!

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор
Віктор ТКАЧЕНКО

Головний редактор
Леонід ГОРЛАЧ

Засновник: ГО "Товариство
"Чернігівське земляцтво"
в м. Києві

Газета зареєстрована Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 06.XI.2001 р.
Реєстраційне свідоцтво: серія KB №5594
Передплатний індекс 37630

Адреса редакції:
02002, Київ, Броварський проспект, 15,
тел. 206-87-12
Контакти: www.chz.org.ua,
e-mail: otporig@ukr.net

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

В.В. Ткаченко, В.І. Авдеєнко, Л.Н. Горлач (Коваленко), А.Л. Курданов, Т.А. Літошко, П.І. Медвідь, О.Ф. Орехович, Ю.А. Русанов, М.М. Ткач, В.В. Пушкар'єв, В.Є. Устименко, М.І. Халимоненко.

За достовірність фактів, точність імен і прізвищ, географічних та історичних реалій відповідають автори публікацій.

Передрук тільки з відома видання. Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Літературний редактор **Ганна Скрипка**.
Комп'ютерний набір **Ганна Скрипка**.

Верстка, дизайн **Оксана Кисленко**.

Надруковано та зверстано на замовлення товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві у КП "Редакція журналу "Дім, сад, город".
Тираж 1100.